

Sygnatura akt I C 1288/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 21-11-2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Siwek

Protokolant: Marcin Szczypiński

po rozpoznaniu w dniu 21-11-2013 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w W.

przeciwko T. K.

o zapłatę

powództwo oddała.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 lutego 2013 r. (...) sp. z o.o. w W. domagała się zasądzenia od T. K. kwoty 1.741 zł wraz z ustawowymi odsetkami od wskazanych kwot.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, iż zawarła z pozwaną umowę o świadczenie usług. Zgodnie z zawartą umową powód zobowiązany był świadczyć usługi polegające na udostępnianiu kodowanych programów telewizyjnych oraz radiowych, natomiast pozwana zobowiązana była uiszczać miesięczne opłaty z tytułu świadczonych na jej rzecz usług w terminach wskazanych w dokumentach płatniczych. Pozwana nie uregulowała należności wynikających ze wskazanych dokumentów płatniczych. Zgodnie z obowiązującymi warunkami umowy, w związku z brakiem zapłaty należności wynikających z wystawionych dokumentów płatniczych, umowa została rozwiązana. Ponadto z uwagi na fakt niedotrzymania warunków umownych przez pozwaną, zgodnie z zawartą umową, została naliczona kara umowna na dowód czego została wystawiona nota obciążeniowa. Do dnia wniesienia powództwa pozwana nie uregulowała zobowiązań wynikających z wystawionych dokumentów płatniczych.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 15 marca 2013 r., w sprawie o sygnaturze akt VI Nc-e 479963/13, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie powództwo strony powodowej uwzględnił w całości.

Od powyższego orzeczenia w dniu 03 kwietnia 2013 r. sprzeciw wniosła T. K., zarzucając przedawnienie roszczeń.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 grudnia 2008 r. T. K. zawarła z (...) sp. z o.o. w W. umowę o świadczenie usług.

(Dowód: - umowa z dnia 10.12.2008 . k. 22)

Z tytułu świadczonych usług oraz z tytułu kar T. K. jest winna (...) sp. z o.o. w W. kwotę 1.741 zł.

Data wymagalności ostatniej z kwot należności przypadała na dzień 29 września 2009 r.

(Dowód: - faktury VAT k. 23 – 23v, 25 – 25v)

- nota obciążeniowa k. 24
- regulamin świadczenia usług k. 26 – 27v
- cennik k. 28 – 29)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że w dniu 10 grudnia 2008 r. strony zawarły na okres 24 miesięcy umowę o świadczenie usług, której przedmiotem było udostępnianie przez stronę powodową kodowanych programów telewizyjnych i innych usług.

Pozwana nie zakwestionowała wysokości wierzytelności jaką posiada w stosunku do niego strona powodowa.

Tym samym na podstawie art. 230 k.p.c., uwzględniając przedłożone w sprawie dowody, należało uznać że pozwana przyznała iż posiada zadłużenie wobec strony powodowej i wynosi ono 1.741 zł.

Pozostała zatem kwestia przedawnienia roszczenia.

Zgodnie bowiem z art. 118 k.c. dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej okres przedawnienia wynosi trzy lata.

Tymczasem data wymagalności ostatniej z kwot należności przypadła na dzień 29 września 2009 r. (nota obciążeniowa z dnia 14 września 2009 r.), zaś pozew został wniesiony dopiero w dniu 25 lutego 2013 r.

Tym samym tak należność ze wskazanej noty obciążeniowej jak i należności z faktur VAT, które miały wcześniejszy termin wymagalności, już się przedawniły.

Należało zatem przejść do wskazywanej przez stronę powodową kwestii, że podniesienie przez pozwaną zarzutu przedawnienia nosiło znamiona nadużycia prawa.

W tym zakresie strona powodowa powoływała się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2003 r. (sygn. akt V CK 24/02, OSNC 2004/10/157).

Jednakże trzeba było zauważyć, że w uzasadnieniu swojego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazywał, że w okolicznościach tamtej sprawy powoływanie się na zarzut przedawnienia pozostawał w kolizji z zasadami współzycia społecznego, albowiem doszło jedynie do minimalnego przekroczenia okresu przedawnienia – o dwa dni.

Tymczasem w niniejszej sprawie okres przedawnienia został przekroczony o blisko pięć miesięcy. A zatem powoływanie się na wspomnianie orzeczenie Sądu Najwyższego w okolicznościach niniejszego postępowania było całkowicie nieadekwatne.

Zwłaszcza że strona powodowa prowadzi na szeroką skalę swoją działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług, których przedmiotem jest między innymi udostępnianie kodowanych programów telewizyjnych.

Należałoby zatem oczekiwać, że będzie w stanie dołożyć należytej staranności i nie dopuszczać do przedawnienia przysługujących jej roszczeń i we właściwym czasie podejmować stosowne czynności procesowe.

Skoro jednak tego w rozpatrywanej sprawie strona powodowa nie uczyniła, nie sposób było czynić zarzut pozwanej naruszenia zasad współzycia społecznego, z tego powodu że skorzystała z przysługującego jej prawa do podniesienia zarzutu przedawnienia.

I dlatego też, uznając że T. K. skutecznie podniosła zarzut przedawnienia roszczeń, Sąd Rejonowy oddalił powództwo (...) sp. z.o.o. w W. jako bezzasadne.